

ΕΤΟΣ 52ον

23 Μαΐου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (2660)

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ: Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

*«Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή,
ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν»*

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τή Μνήμη τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στήν ὁποία παρέστησαν καί ἔδωσαν τή μαρτυρία τους ὑπέρ τῆς πίστεως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καί ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ θαυματουργός.

Ἡ Σύνοδος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐξέφρασε τήν παραδοθεῖσα πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί διατύπωσε τή δογματική διδασκαλία αὐτῆς περί τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀξία τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου βρίσκεται στό γεγονός, ὅτι περιφρούρησε τή ζωή ἀπό τήν αἰρετική διδασκαλία τοῦ Ἀρείου καί τῶν ὁπαδῶν του, πού δίδασκαν ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, ἀλλ᾽ ἄνθρωπος. Αὐτό εἶναι ἡ μεγαλύτερη αἵρεση ὅλων τῶν αἰώνων. Γιατί, ὅπως τόνισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἂν ὁ Χριστός εἶναι κτίσμα, δηλαδή ἄνθρωπος, τότε πῶς μπορεῖ νά σώσει τόν ἄνθρωπο;

Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ φανερώνει ὁλόκληρη τήν Ἁγία Τριάδα. «Ἡ τοῦ Χριστοῦ προσηγορία τοῦ παντός ἐστιν ὁμολογία. Δηλοῖ γάρ τόν τε χρίσαντα Θεόν καί τόν χρισθέντα Υἱόν καί τό χρίσμα, τό Πνεῦμα» (Μ. Βασίλειος). Ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ ἀποκαλύφθηκε σέ μᾶς στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέ τή σάρκωσή Του. Ὁ Σαρκωμένος, ἠοιπόν, Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἱστορικός Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, εἶναι ἀκριβῶς ἡ οὐσία τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ἡ οὐσία τῆς πίστεως.

Χριστός καί Ἐκκλησία

Ὁ Χριστός ὅμως στήν Ὁρθόδοξη πίστη μας καί στό βίωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀχώριστος ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό Σῶμα Του, καί ἡ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιζ' 1-13)

«Ίνα ὦσιν ἔν, καθὼς ἡμεῖς»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. **Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.** Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σὺ Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετήρηκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκ ἔτι εἶμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἶσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἔν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Ἐκκλησία εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς, ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἥθος τῆς. Ὅσοι ἀποχωρίζουν τὸ Χριστό ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ κάνουν τὸ μεγαλύτερο σφάλμα καὶ πέφτουν στὴ μεγαλύτερη πλάνη καὶ αἵρεση: ἀποσαρκώνουν καὶ ἀπογυμνώνουν τὸ Χριστό, τὸν «Σαρκωθέντα» Θεὸ Λόγο καὶ Τὸν ἀποδιώκουν ἀπὸ τὸ σῶμα Του. Αὐτὸ ὁμῶς σημαίνει πὼς Τὸν ἀποδιώκουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ δόθηκε ἡ μεγάλη μάχη καὶ νικήθηκε κατὰ κράτος ἡ δύναμη τῆς ἀμαρτίας, ἡ κατάρα τοῦ νόμου, ἡ ἀδυσώπητη μοῖρα τῶν θνητῶν, τὸ κράτος τοῦ θανάτου. Ὅσοι βαπτίζονται στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἐνδύονται τὸν Κύριο, καὶ εἰσέρχονται στὸ Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησίαν, μέ τὴ Χάρη τοῦ Πνεύματος, οἰκειοποιοῦνται τούτη τὴ νίκη.

Ἡ ὀρθόδοξη ταυτότητά μας

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς δίνουν σήμερα τὸ μήνυμα μιᾶς νέας προσπάθειας γιὰ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἐλευθερία, γιὰ τὴ βίωση τῆς ταυτότητάς μας. Ἐκεῖνο πού χρειαζόμαστε εἶναι νὰ ἀφήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας νὰ πυρακτωθεῖ στὴ φλόγα τῆς δικῆς τους φλογερῆς ἐμπνεύσεως. Διότι, ἐκεῖνοι γνωρίζουν, ὅτι ὁ μέγιστος

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἀφοῦ ἐσῆκωσε ὁ Ἰησοῦς τά μάτια του εἰς τόν οὐρανόν εἶπε, «Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα· δόξασε τόν Υἱόν σου, διὰ νά σέ δοξάσῃ καί ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μέ τήν ἐξουσίαν πού τοῦ ἔδωκες ἐπί ὄλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά δώσῃ ζωήν αἰώνιον εἰς τόν καθένα ἀπό ἐκείνους πού τοῦ ἔδωκες. **Αὕτη εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή: τό νά γνωρίζουν σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν** καί τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ὅποιον ἔστειλες. Ἐγώ σέ ἐδόξασα ἐπί τῆς γῆς, ἐτελείωσα τό ἔργον πού μου ἔδωκες νά κάνω, καί τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μέ τήν δόξαν πού εἶχα μαζί σου πρὶν νά ὑπάρξῃ ὁ κόσμος. Ἐφανέρωσα τό ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους μου ἔδωκες ἀπό τόν κόσμον. Δικοί σου ἦσαν καί τοὺς ἔδωκες σ' ἐμένα, καί τόν λόγον σου ἔχουν τηρήσει. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωκες, εἶναι ἀπό σένα, διότι τά λόγια πού μάς ἔδωκες, τοὺς τά ἔδωκα καί αὐτοί τά ἐδέχθησαν καί ἐγνώρισαν ἀληθινά ὅτι ἐβγήκα ἀπό σένα καί ἐπίστεψαν ὅτι σύ μέ ἔστειλες. Ἐγώ γι' αὐτούς παρακαλῶ, δέν παρακαλῶ γιά τόν κόσμο, ἀλλά γιά ἐκείνους πού μου ἔδωκες, ἐπειδή εἶναι δικοί σου καί ὅλα τά δικά μου εἶναι δικά σου καί τά δικά σου εἶναι δικά μου, καί ἔχω δοξασθῆ δι' αὐτῶν. Δέν θά εἶμαι πλέον εἰς τόν κόσμο, ἐνῶ αὐτοί θά εἶναι εἰς τόν κόσμο, καί ἐγώ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου πού μου ἔδωκες, διὰ νά εἶναι ἕνα ὅπως εἴμεθα ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους εἰς τόν κόσμο, ἐγώ τοὺς ἐφύλαττα μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους πού μου ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καί κανένας ἀπ' αὐτούς δέν ἐχάθηκε παρά ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, διὰ νά ἐκπληρωθῆ ἡ γραφή. Ἀλλά τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καί αὐτά τά λέγω ἐνῶ εἶμαι ἀκόμη εἰς τόν κόσμο, διὰ νά ἔχουν τήν χαράν μου μέσα τους τελείαν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐχθρός ἐνός λαοῦ εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς αὐτοσυνειδησίας του, ἡ φθορά τῆς πολιτισμικῆς του ἰδιοπροσωπίας καί ἡ ἀλλοίωση τοῦ ἥθους του.

Ἡ οὐσιαστικότερη ὑπεκφυγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν ἑαυτό του καί τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει εἶναι νά νομίζει, ὅτι ἡ οὐσία βρίσκεται στό περιεχόμενο τῶν αἰτημάτων του καί ὄχι στό ἥθος του. Μόνο μέ τή διατήρηση καί φύλαξη τῆς ταυτότητας καί τῆς αὐτοσυνειδησίας μας, μπορούμε νά εἴμαστε μάρτυρες τῆς πίστεως καί τοῦ πολιτισμοῦ μας, μάρτυρες τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ἄξιοι νά ἔχουμε στά χέρια μας τά κειμήλια καί τήν παράδοσή μας, χρόνους χιλιάδες φυηλαγμένα στήν καρδιά ἀπό γενιά σέ γενιά.

Μέ ἄλλα λόγια, πρέπει νά ἐκκεντρισθοῦμε στήν Ἐκκλησία, γιά νά μεγαλώσουμε μέσα της καί νά ζήσουμε μέσα σ' ἐκείνη τή μυστηριακή παράδοση, πού περιλαμβάνει τό σύνολο τῶν ἀποκαλύψεων καί τῶν ὁραμάτων, τήν πρόγευση τῆς μέλλουσας ζωῆς καί μακαριότητας.

† Ὁ Φ. Ἀ.

23 Μαΐου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΩΝ 318 ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ (325 μ.Χ.)
Μιχαήλ επίσκ. Συνάδων όμολογητοῦ († 821), Μαρίας μυροφ. τοῦ Κλωπᾶ,
Συνεοσίου επίσκ. Καρπασίας Κύπρου.
Ύμνος: πλ. β΄ – Έωθινόν: Γ΄ – Απόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ίω. ιζ΄ 1-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Μαΐου, Τῆς Πεντηκοστῆς (Η΄ ἀπό τοῦ Πάσχα).
Απόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ίω. ζ΄ 37-52, π΄ 12.

Ἄντιαιρετικά θέματα (6)

ΙΕΡΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ (α)

Ὁ Χριστός, ὅπως ἤδη ἔχουμε πεί, δέν ἔγραψε κανένα βιβλίο, ἀλλά ἔστειλε στήν Ἐκκλησία τόν Παράκλητο, τό Ἅγιο Πνεῦμα, γιά νά τήν ὀδηγεῖ εἰς «πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». Αὐτό τώρα πού ὀνομάζουμε Ἱερή Παράδοση, δέν εἶναι διδασκαλίες ἀνθρώπων, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ αἰρετικοί, ἀλλά ἡ ἀδιάλειπτος ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἱερή Παράδοση, σάν ἡ αἰώνια καί ἀμετάβλητος παραμονή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία, εἶναι τό πῶς βαθύ θεμέλιο τῆς υπάρξεώς Της. Ἡ Παράδοση περιλαμβάνει εἰς ἑαυτήν ὅλη τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἁγία Γραφή δέν εἶναι κάτι τό ξεχωριστό ἀπό τήν Παράδοση, ἀλλά μία ἀπό τίς μορφές Της. Σύμφωνα ἄλλωστε μέ τό λόγο τῆς Γραφῆς ἡ διακονία τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι διακονία Πνεύματος «ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλά Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξί λιθίναις, ἀλλά ἐν πλαξί καρδίαις σαρκίναίς» (Β΄ Κορινθ. γ΄ 3-6). Ἡ Ἁγία Γραφή λοιπόν δέν εἶναι βαθύτερα ἢ σπουδαιότερα τῆς Ἱερῆς Παραδόσεως, ἀλλά μία ἀπό τίς μορφές τῆς.

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ - Εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη, Ἀθήνα 1997, σχῆμα 10X14 ἑκατ., σσ. 100.

Στήν ἐπιτυχημένη σειρά τευχιδίων τῆς Θείας Λατρείας, σέ πολυτελή ἔκδοση, κυκλοφόρησε καί τό παρόν, σέ δίχρωμη ἐκτύπωση καί ἐξώφυλλο σέ τετραχρωμία. Σέ παράλληλες σελίδες παρατίθεται τό ἀρχαῖο κείμενο καί ἡ μετάφραση σέ ἀπλή δημοτική, γεγονός πού βοηθᾶ τόν προσευχόμενο ἡ ἀναγνώστη στήν κατανόηση τῶν ὑψηλῶν νοημάτων τῆς Ἀκολουθίας τῆς Μεταλήψεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>